

Stric Peter:

Naš petelin in vrabci.

Kikeriki-i-i-i! — Kikeriki-i-i-i! —

Hej! Ali ga ne slišite, ali ga ne vidite tega gospoda? To vam je pravi pravcati postavljajč! Kako pokoncu hodi, kako polagoma stopa, kakor kak vojskovodja pred svojo armado. No, saj je pa tudi lahko ponosen na svoj visoki stan in na svojo veliko oblast ta kokodaj. Vse dvorišče in ves prostrani vrt za hišo noter gor do meje, kjer rastejo spomladi zvončki, trobentice in nedolžne vijolice, vse je pod njegovim nadzorstvom. In na tem prostoru vlada on kraljevski, strogo sicer, toda pravično.

Vsako jutro, ko se prične tam onstran Črničva daniti, se že zbudi naš petelin. Oprezno pogleda okrog sebe, če je še vse po starem, strese se, zatrepeta s peruti in — kikeriki-i-i-i! se razlegne daleč, daleč naokoli. Takoj nato se pa oglasi sosedov petelin in nato vsi drugi, lepo po vrsti, kar jih je v vasi. Kokoši se začno premikati in kmalu poskačejo z gredi na dvorišče. Tam se prične potem iznova vsakdanje življenje in gospodarstvo našega mogočnega petelina.

Ah, kako pa tudi pazi naš petelin na svoje podložnice in podložnike! Na celo kopo kokoši, jarec, koconogih kokelj in razposajenih piščancev. Bog ne daj, da bi se kateremu njegovih ljubljencev zgodilo kaj hudega! Ako le kaka kokoš ali kako pišče nekoliko zakriči kje v kotu, brž je petelin zraven in natanko preišče, kaj se je zgodilo. Če se stepeta dve kokoši med seboj, hitro priteče zraven in takoj ugame do pičice vse, kdo je začel prepir. Hudo okrega eno kokoš in, če še to ni dosti, jo pa za kazen še okavsca, da je grdo. To pa stori le zato, ker mu je veliko na tem, da so vse kokoši dobre, pridne in poštene, kakor je on sam. Red in mir hoče imeti v svojem kraljestvu.

A doma si že napravi naš petelin mir. Toda s

tujci je drugače. Posebno enega sovražnika ima, ki ga menda ne bo nikdar ukrotil. Kaj mislite, katerega neki? — To so vrabci, tisti vlačugarji, poredneži, neubogljivci, nevoščljivci, kričači, potepuhi, ki ne delajo nič drugega kakor kradejo, dražijo in vpijejo nad vsakim, ki se jim le bliža: Živ, živ! Ali si živ? Ali si še živ? Živ sem, živ! — To so tisti sovražniki petelinovi, da jih ima v želodcu: jeze ga pri vsaki priliki. Pa kako bi tudi ne jezilo našega petelina-poštenjaka? Poslušajte!

Moj oče so naredili iz ploščevine velikega petelina, lepo ponosno stoječega, z velikimi ostrogami na nogah, s širokim repom in z visokim grebenom na glavi — prav takega, kakršnega vidite na kakšnem zvoniku. Nato so ga lepo pobarvali, da je bil prav podoben našemu petelinu, in ga pritrdili z debelim drogom vrh hlevne strehe. — Naš domači petelin je vse to videl in nekako ponosno se je oziral na svojo podobo vrh strehe, ki se je sukala v vetru in svetila v pomladanskem solncu — češ: glejte, glejte, tisto sem pa jaz!

A ti preklicani vrabci so kmalu skazili petelinu samoljubno veselje. Pa zakaj? —

Vsako jutro so natresli mati perutnini poln pehar žita. A preden so prišle kokoši s petelinom k žitu, je bilo že vse polno vrabcev ondi. Petelin pa — ne bodi len — brž nadnje, in raztepli so se na vse strani. To pa ni bilo nič povšeči vrabcem. Sklenili so, da se maščujejo nad petelinom. Izpazile so njih modre glavice, kako gleda gospod petelin s ponosom na svojo podobo vrh strehe in kako se izprehaja nato ošabno sredi svojih podložnikov po dvorišču. To so si dobro zapomnili.

Ko se nekega jutra petelin zopet izprehaja po svoji stari navadi po dvorišču, pogleda tudi samozavestno na streho — na svojo podobo. »Tisti sem pa jaz!« Toda — kar zasliši s strehe sem hrupen ptičji smeh: »Hi, hi, hi, hi-í!« Natančneje pogleda. In kaj vidi? — Na strehi cela jata vrabcev, ki se zvirajo po petelinu vrh strehe, uganjajo burke in kričijo na ves glas. Eden se vsede petelinu na hrbet,

drugi se skobali na petelinov rep in gleda zaničljivo dol, kjer stoji petelin ves trd od jeze... A vrabci priletavajo še vedno od vseh strani in kriče: »Hi, hi, hi!! — Ali si ti živ? Ali si še živ? — Živ, živ, živ! — Nisi živ! — Nisi ži-i-iv!!« — To je bilo pa vendar petelinu preveč. Osramočen pobegne z dvorišča in se skrije v drvarnico, Ondi ostane skrit ves dan, noter do večera. Nič več ni rekel: »Tisto sem pa jaz!«

Petelin je od ondaj jezen na vse vrabce. Gorje, če mu kateri pride pod kljun!

Fr. Bevk:

Komarji.

Zz-zz-zzi!
Mi bi radi
pili kri —!

Kje dobimo
krvce rdeče?,
Nihče dati
nam je neče,
da si žejo
pogasimo,
da si lažot
utešimo.

Pa sami jo
bomo uzeli
uzeli, uzeli,
odfeteli ...

Zz-zz-zzi!
mi bi radi
pili kri ...!

